

A kaj je bilo tebe treba, židovski agent? Saj sem imel žganja, ravnokar sem ga bil kupil. A on ponuja, govori sladko, tapljá me po rami, smehlja se in blebeče: „Ali saj vam ni treba plačati sedaj, gospod; saj plačate, kadar hočete.“ In pregovoril me je, pregovoril me je . . . In premotila me je ta prijaznost — prodajal sem počasu, a na plačevanje nisem mislil . . . Pa da je samo to! A potem ono pismo! „Sedaj pripravljám pošiljatve za jesen. Tudi za vaše blagorodje — prokletó blagorodje to! — tudi za vaše blagorodje sem pripravil štiri sodčke. Ako ne odgovorite, smatram to kot naročilo . . .“ Kako je znam na pamet, to pismo! . . . Kaj me brigaš ti! Jaz ne rabim tvojega blaga, a kar sem ti dolžan, poplačám ti — rajši se zadolžim drugje, samo da se iznebim tebe . . . In vrgel sem pismo med druge papirje. Pa pridejo sodci —: ali sem jih naročil? Kdaj? Ne prejmem jih, nikdar! . . . Tožba . . . Izgubil . . . Od kod plačati? . . . Zapečatijo štacuno, poberó ti, kar imaš kaj vrednega . . .

Tako, tako! In sedaj sedim tu in pretakam žganje skozi star klobuk! Izvrsten posel! Kako to curljá, kako zveni — človeku v dušo . . . Če bi tako-le sedel, pušil pipo tobaka — é, ničvrednica, kaj se pa kujaš! — aha — prazna! — sedel, sedel in vlival v klobuk vodo, a izpod njega bi teklo najboljše žganje, magari tenko kakor nitka . . . Najboljše žganje! Recimo tako, kot je pijó

po kavarnah, ali pa še malo boljše . . . Kupica bi veljala kakih 20 novčičev, no, in cel dan bi se nateklo tudi kakih 20 kupic — to bi torej bilo, to bi bilo . . . Potem bi si človek opomogel, poplačal vse upnike in še samemu bi nekaj ostalo . . . No da, pa kaj ne bi Bog lahko tako naredil? Njega bi to nič ne veljalo, meni bi pa le pomagal . . . A on neče! Bog ve, zakaj neče! . . .

„Ate, jaz sem lačna!“ in njegovih kolen so se oklenile drobne, nežne ročice in dvoje modrih očesec ga je gledalo tako proseeče, zaupno izza dolgih, gostih trepalnic.

On se je vzdramil in jo gledal z izbuljenimi, topimi očmi. In vnovič je zatrepetala na rubinjih ustnicah boječa prošnja: „Ate, kruha! Tako sem lačna!“

„Ej, lačna! Kako moreš biti lačna! Sem-li jaz lačen? Pojdi k mami!“

„Mama je zadremala.“

„A jaz nimam kruha. Ni v omari nič?“

„Nič.“

„Jaz ga tudi nimam.“

„A imaš krajcar!“

„A rabim — za tobak! Pa čakaj! Na — pij!“

Sam se je začudil in prestrašil: to je bilo prvič, da ji je ponudil žganja. A sedaj je zdrknila beseda „pij“ raz njegove ustnice kakor jetnik iz ječe, v katero je bil obsojen za vse svoje žive dni. A sedaj je prost — in sedaj naj kdo poskusi, spraviti ga nazaj. Ha! . . .

Prijateljstvo.

Kdor ti prijateljstvo ponudi,
Prijateljstvo mu vrni,
In nikdar se ob uri hudi
Od njega ne obrni!

Četudi čuješ o slabosti
Njegovi prej neznani,
Ti v večji mu kreposti
Prijateljstvo ohrani!

V duhá teminah nočnih
Da nam kedo razdmè jih,
Tolažbe iščemo pri močnih,
A nikdar pri slabejih.

Anton Medved.